

oli ka toidusfest pudo. Kauaks innimenne sedda jouab vasto piddada, sadik siis lojus, mis nigi paljo ei fannata! Mehhed surrid kõhhotoppe ja teggid ka muud haigusseid neid arvaks; hobbosid langes ka paljo. Soldatid ollid ennamiste alles nored innimesed, karrastamatta ja õppimatta nisuggust rae-va fannatama. Hääda waewaga sai wâggi wimaks Preissi raiade peâle. Üks Kin-ral, sedda Rootsi peâlifuks neile olli läkki-tud, teggi kül parremat seadust ja andis wâele ennam rahho, egga lastnud neid ennam õse taeva al letis olla. Preissi raja peâl odeti ta Pohla wâgge ja Prantsussi maalt rahha. Agga Pohlakad ei nätnud omma silmi ja rahha jâi ka tomatta. Hakkati siis jâlle pit-kaminne eddasî marsîma, wöeti ka monni lin ârra, monni teine pôlletati ârra. Agga Preissi ja Pranburgi wallitsejal würstil olli aega kül olnud wâgge nende vasto sôtta valmis-tada ja sata. Mis siis muud, kui Rootsi wâggi piddi agga jâlle koio pole ümberpôõt-ma, seit et waensane neist tuggewam olli,

Preissi wâggi olli nûud allati nende fan-dus; röhuti neid mitmes taplusses ja aeti ühtepuhko tagga, egga antud enne rahho, en-ne go jo ollid Nia liîna liggi samas. Te, kust nemmad läbbikäisid, olli surnokehhasid täis, ja suted tükid muist tele mahhajânu, seit et hobbosed ennamiste ollid sangend, ja mis neid weel ellus olli, ei jaksond ennam tükka ârraweddada.

Et meie tâhtramat seddasinnast luggu il-ka weel mälletab, tulleb seit, et seit sõast meie ja Nia maal wâgga suur kahjo olli, mis sel aial, kui makele tâhramatuid hakkati trükima, mitto isse weel olli nânud ja piddand fannatama. Niast olli ennam kui kümme tuhhat meest Pranburgi lânud; agga neid, kes taggasî satwad, polnud poolkõlmatki tuh-hat, ja needki ollid muist haiged, ning surri neid paljogi pârrast sedda, kui omma male taggasî ollid peâsnud. Meie ja Niama ollid paljo mehhi, ja peâlegi suurt rahha ja hulga wilja sõa tarvis wâljapannud. Mehhed ol-lid ennamiste otsa lõppend, ka paljo meie Ma-